

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Bakalářská práce

2014

Iva Eisnerová

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut mezinárodních studií

Iva Eisnerová

**Příčiny a důsledky zvolení Lincolna
prezidentem Spojených států v roce 1860**

Bakalářská práce

Praha 2014

Autor práce: **Iva Eisnerová**

Vedoucí práce: **Mgr. Petr Anděl Ph. D.**

Rok obhajoby: **2014**

Bibliografický záznam

EISNEROVÁ, Iva. *Příčiny a důsledky zvolení Lincolna prezidentem Spojených států v roce 1860*. Praha, 2014. 35 s. Bakalářská práce (Bc.) Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut mezinárodních studií. Vedoucí bakalářské práce Mgr. Petr Anděl Ph. D.

Abstrakt

Bakalářská práce „Příčiny a důsledky zvolení Lincolna prezidentem Spojených států v roce 1860“ pojednává o cestě šestnáctého prezidenta k jeho zvolení a důsledcích, které to způsobilo. Časově a tematicky se práce věnuje období těsně před začátkem Americké občanské války. Cílem práce bylo analyzovat faktory, které napomohly k vítězství v prezidentských volbách a události, které bezprostředně potom následovaly. Metoda práce byla založena na deskripci, analýze i komparaci. Čerpáno bylo jak z vybraných primárních zdrojů, tak i ze sekundární literatury.

Práce je členěna do čtyř kapitol. První kapitola se zabývá historickým přehledem událostí před volbou, s důrazem na problematickou otázku otroctví. Druhá kapitola pak analyzuje kroky a faktory, které vedly k Lincolnovu zvolení. Třetí kapitola ukazuje výsledky voleb a následné sestavování vlády. Čtvrtá kapitola je věnována důsledkům vítězství republikánského kandidáta se zaměřením na počátek konfliktu mezi Severem a Jihem. Práce dospěla k závěru, že k Lincolnovu vítězství napomohly mnohé faktory jeho osobního, rodinného i pracovního života a že se na něm podíleli i další významní politici. Dále také k tomu, že jeho zvolení nepřímo zavinilo započetí občanské války, protože Jižní státy jeho vítězství a vedení nepřijaly.

Abstract

Bachelor thesis “Reasons leading to Lincoln’s victory in the 1860 presidential elections and impacts of his victory” deals with the way of the sixteenth president to his victory in the presidential election and the implications that this caused. In terms of time

and topic definition, the thesis is devoted to the period just before the American civil war. The goal of the work was to analyze factors that helped the victory in the presidential election and the events that followed immediately thereafter. Working method was based on the description, analysis and comparison. In the thesis are used as the primary sources so the secondary ones.

This bachelor thesis is divided into four parts. First chapter deals with the historical overview of the events before the election, with the emphasis on the problematic issue of slavery. The second chapter analyzes the steps and factors that led to the victory in the presidential election. The third chapter shows the results of the elections and the formation of the government that followed. The fourth chapter is devoted to the consequences of the victory of Republican candidate with a focus on the beginning of the conflict between Northern and Southern states. The conclusion of the work is that many factors of personal, family and working life helped Lincoln to win the election and that also the important politicians took part in it. As well as the fact that his election indirectly caused the Civil war, because Southern states couldn't accept his leadership.

Klíčová slova

Spojené státy Americké, Abraham Lincoln, Prezidentské volby v roce 1860, Americká občanská válka, Válka Severu proti Jihu, Konfederované státy Americké, Unie, Kongres Spojených států, Republikáni, Stephen Douglas

Keywords

The United States of America, Abraham Lincoln, Presidential elections in 1860, American civil war, War between states, the Confederate States of America, The Union, The United States Congress, The Republican Party, Stephen Douglas

Rozsah práce: 56 113 znaků

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 15. 5. 2014

Iva Eisnerová

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala za cenné připomínky, odborné vedení, trpělivost a vřelý přístup svému vedoucímu práce Mgr. Petru Andělovi Ph. D. Dále chci poděkovat také své rodině, že mě podporovali a pomohli mi dojít až ke konci studia.

Institut mezinárodních studií
Projekt bakalářské práce

PROJEKT BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno:

Iva Eisnerová

E-mail:

I.Ei@seznam.cz

Semestr:

letní

Akademický rok:

2012/2013

Název práce:

Příčiny a důsledky zvolení Lincolna prezidentem Spojených států v roce 1860

Předpokládaný termín dokončení (semestr, školní rok):

letní semestr 2013/2014

Vedoucí bakalářského semináře:

PhDr. Vít Smetana, PhD.

Vedoucí práce (není povinné):

Mgr. Petr Anděl Ph. D.

Zdůvodnění výběru tématu práce (5 řádek):

Výběr tématu byl ovlivněn především zájmem o Americkou občanskou válku a o osobu Abrahama Lincolna. Po několika obecněji zaměřených pracích, které jsem sepisovala, mě zaujala válka svým rozsahem i průběhem. Postupně jsem ovšem zúžila zájem na příčiny války a to především na roli Abrahama Lincolna na počátku války a také na prezidentské volby v roce 1860. Kombinace volby a osoby Lincolna se pro mě tak stala předmětem zkoumání.

Předpokládaný cíl (5 řádek):

Za cíl si práce stanoví objasnit vnitropolitickou situaci před rokem 1860 a samotné zvolení Abrahama Lincolna prezidentem. Systematicky rozebere kandidaturu Lincolna, ale částečně i jeho protivníků, odezvy veřejnosti, volbu, a také reakci, kterou vyvolala. Do práce bude zařazen i nástin politické kariéry Lincolna (především ve vrcholné politice) a vliv jeho osoby na počátek Americké občanské války.

Základní charakteristika tématu (10 řádek):

Lincolnova politická kariéra měla být na vrcholu ve volbách do Kongresu USA. Tam ale nebyl znovu zvolen a nadále se soustředil spíše na advokátní praxi. Úplně se nevzdal činnosti v politice a po vyhrocení vztahů mezi Severem a Jihem a zániku samotné Whig Party se rozhodl vrátit na politickou scénu v roce 1852. Jeho pokus o získání funkce senátora se nevydařil, ale díky svému odmítavému postoji vůči otrokářství vzbudil pozornost Republikánské strany, kam v roce 1856 vstoupil. Znovu kandidoval ve volbách roku 1858 proti demokratickému obhájci senátorského křesla Stephenu Douglasovi, avšak prohrál. Otázka otrokářství se stala před prezidentskými volbami v roce 1860 ústředním tématem boje. A přesto, že Lincoln boj o senátorské křeslo prohrál, síly Republikánské strany se před prezidentskými volbami znásobili. Na volebním výjezdu pak byl Lincoln nominován na

prezidenta. Demokráté byli rozštěpeni a nominovali kandidáty dva. Díky smrti Johna Browna získala Republikánská strana další hlasy a i přes to, že Lincoln nebyl na kandidátkách Jižních států, získal 180 mandátů a porazil Stephena Douglase. Jižní státy samozřejmě se zvolením Lincolnem nesouhlasily a jejich odpor rostl. Extremisté vyzývali k odtržení od Unie, které započala Jižní Karolína, a další státy následovaly. Nově zvolený prezident USA tak stál hned na počátku funkčního období před obrovskou hrozbou, rozpadem Unie.

Předpokládaná struktura práce (10 řádek):

- 1) Úvod
- 2) Formulace výzkumného problému a výzkumných otázek
- 3) Metodologie
- 5) Teoretická část práce zahrnující nastínění dlouhodobějších problémů ve vyvažování moci v Kongresu a Senátu
- 6) Praktická část práce zahrnující analýzu politické scény před válkou a zapojení Lincolnem do vrcholné politiky, volby v roce 1860 (jejich průběh, kampaně...) a nakonec vliv prezidentských voleb na počátek války
- 6) Zhodnocení a shrnutí práce
- 7) Závěr

Základní literatura (10 nejdůležitějších titulů):

Paul Johnson, Dějiny amerického národa (Praha: Akademia, 2000).

George B Tindall, David E. Shi, Dějiny USA (Praha: Lidové noviny, 1996).

Josef Čermák, Dějiny občanské války s připojením zkušeností českých vojáků (Chicago: August Geringer, 1889).

Leonid Křížek a kol., Americká občanská válka (Praha: X-EGEM, 1994).

Jiří Hutečka, Země zbrocená krví (Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2008).

Josef Opatrný, Válka Severu proti Jihu (Praha: Mladá fronta, 1986).

Svatava Raková, Josef Opatrný, USA (Praha: Libri, 2003).

Harry V. Jaffa, A new birth of Freedom: Abraham Lincoln and the Coming of the Civil War (Maryland: Rowman and Littlefield publishers, inc., 2000).

Susan – Mary Grant, The War for a Nation: The American Civil War (London: Routledge, 2006).

Philip Shaw Paludan, The Presidency of Abraham Lincoln (Lawrence: Univ. Press of Kansas, 1994).

Podpis studenta a datum

6. 6. 2013

Schváleno	Datum	Podpis
Vedoucí bakalářského semináře		
Garant oboru		

Obsah

ÚVOD	2
1. PROBLÉMY POLITICKÉ SCÉNY PŘED OBČANSKOU VÁLKOU	5
2. PŘÍČINY ZVOLENÍ LINCOLNA PREZIDENTEM	7
2.1 <i>Osobní život</i>	7
2.2 <i>Kariéra mimo politickou scénu</i>	8
2.3 <i>Politická kariéra</i>	9
2.4 <i>Nominace na prezidentskou kandidaturu v rámci Republikánské strany</i>	11
2.5 <i>Chicagský sjezd</i>	12
2.6 <i>Výhra nominace na prezidentského kandidáta</i>	14
3. KANDIDATURA A PREZIDENTSKÉ VOLBY	16
3.1 <i>Problémy demokratů a Stephen Douglas</i>	16
3.2 <i>Prezidentská kampaň</i>	17
3.3 <i>Vítězství Lincolna v prezidentské volbě a sestavení vlády</i>	21
4. DŮSLEDKY ZVOLENÍ LINCOLNA PREZIDENTEM	24
4.1 <i>Postupný rozpad Unie</i>	24
4.1.1 <i>Inaugurace</i>	26
4.2 <i>Stupňování jižního odporu</i>	28
4.3 <i>Počátek občanské války</i>	29
ZÁVĚR	32
SUMMARY	34
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	35
SEZNAM PŘÍLOH	38
PŘÍLOHY	39

Úvod

Abraham Lincoln se nepochybně zapsal do amerických i světových dějin jako státník, politik, myslitel, bojovník za jednotnou Unii i ctihodný muž. Je až udivující, jak se s postupem času stal nepostradatelným vůdcem a určujícím hybatelem sociálního a politického směřování země.

Tato práce je zaměřena na výše zmíněnou osobu Abrahama Lincolna, který ovlivňoval dění ve Spojených státech amerických od svého zvolení prezidentem v roce 1860, ale i před ním. Jeho život i politická kariéra představují fascinující příběh muže, který se spolu se svými přáteli a politickými kolegy a také díky své cílevědomosti dostal až na prezidentské křeslo a vstoupil do občanské války. Přesto, že se jeho osobě věnuje velké množství děl, je jistě zajímavé a užitečné provést podrobnější analýzu toho, jak se k prezidentskému křeslu dostal a jak jeho zvolení ovlivnilo situaci v zemi.

Obecná literatura mnohdy vykresluje Lincolna pouze jako prezidenta, který bojoval za zrušení otroctví a udržení jednotné Unie. Ovšem často opomíjí, že jeho zvolení bylo nejisté a zpočátku i nepravděpodobné a že bylo pomyslnou poslední kapkou k započetí občanské války. Cílem této práce je tedy analyzovat příčiny a důsledky zvolení Lincolna prezidentem v roce 1860. Proto bylo stanoveno více výzkumných otázek, či hypotéz této práce: Bylo více faktorů, které ovlivnily Lincolnův úspěch ve volbách? Byl Lincoln schopen sestavit kvalifikovanou vládu a udržet Unii, nebo způsobil její rozpad?

Práce vychází jak z primárních, tak ze sekundárních zdrojů. Z hlediska metodologie je v práci použit analytický přístup za pomoci metod deskripce, analýzy i komparace. Časově je téma práce vymezeno obdobím okolo roku 1860 a částečně jsou začleněny i události předcházející. Z hlediska teritoriálního vymezení se práce věnuje území Spojených států amerických v daném období.

Text práce je rozdělen do čtyř kapitol. První kapitola je věnována historickému úvodu s důrazem na události týkající se otázky otroctví, která sehrála v době prezidentské volby důležitou roli.

V druhé kapitole, která je spolu se čtvrtou nejdůležitější, jsou zmíněny události, okolnosti a osobnosti, které sehrály významnou roli jak v Lincolnově nominaci za Republikánskou stranu, tak později v jeho kandidatuře a volbě.

Z důvodu rozsahu práce není možné pojmout všechny osobnosti, které patřily do Lincolnovy politické rodiny, proto byli vybráni jen ti stěžejní, kteří ho provázeli jeho kariérou před i po volbě.

Ve třetí kapitole je provedena analýza samotné kandidatury, včetně Lincolnových „protivníků“ a následného sestavení vlády.

V rámci čtvrté kapitoly jsou rozebrány důsledky zvolení nového prezidenta. Tato část práce zahrnuje inaugurační sliby, politické kroky, ale i postupný rozpad Unie a stupňující se jižanský odpor vůči Lincolnovi. Dále také prezentuje prvotní události předznamenávající válku.

K tématu práce byly vybrány jako nejrelevantnější z díla Abrahama Lincolna jeho poznámky, dopisy a proslovy a to především *Inaugurační proslov* a *Proslov pro Cooperův institut*,¹ které se staly zajímavým a také účelným zdrojem, jelikož na nich můžeme vidět neustále se zlepšující řečnické dovednosti, ale i politické názory a postoje.

Ačkoli je část práce založena na studiu primárních zdrojů, na studiu textů z pera amerického prezidenta, byla hlavním zdrojem pro většinu práce sekundární literatura. Abrahamu Lincolnovi je v anglicky psané literatuře věnováno velké množství knih a představuje téměř nevyčerpatelné téma pro další studie. Proto bylo čerpáno pouze z vybraných zdrojů – biografií, ze studií věnující se jeho politické kariéře a názorům, z knih analyzujících občanskou válku celkově a z odborných článků relevantních k tématu.

Zdrojem pro popis života a kariéry v první kapitole byla vybrána kniha Josepha R. Fornieriho a Sary Vaughn Gabbard *Lincoln's America 1809-1862*.² Dílo se zaměřuje na přínos Lincolna a jeho odkaz stejně jako na jeho práci a osobní život, víru a vzdělání. Pro informace o nominaci, kampani a politické strategii byla použita kniha Michaela S. Greena *Lincoln and the Election of 1860*.³ Tato studie

¹ Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989).

² Joseph R. Fornieri, Sara Vaughn Gabbard ed., *Lincoln's America 1809-1865* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2008).

³ Michael S. Green, *Lincoln and the Election of 1860* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2011), <http://site.ebrary.com/id/10528279?ppg=16> (staženo 27.3.2014).

ukazuje Lincolna jako politického стратега, který se nezvdal i přes to, že jeho kampaň byla z počátku odmítána.

V rámci třetí kapitoly, věnující se krátkému období po volbách, inauguraci a sestavení vlády bylo velmi užitečným zdrojem dílo Harryho V. Jaffy *A new birth of Freedom: Abraham Lincoln and the Coming of the Civil War*⁴. Autor je jedním ze specialistů na Lincolna. Napsal nespočet esejí a dvě knihy, kde zdůrazňuje přínos Lincolna ke tvorbě federalismu a uvolnění limitů občanských práv.

Pro účely čtvrté kapitoly byla velmi nápomocným zdrojem studie Doris Kearns Goodwin *Lincoln: Tým rivalů*⁵, která popisuje mimo jiné události, které následovaly po Lincolnově volbě.

Pro rámeček celé práce byla použita kniha *The Presidency of Abraham Lincoln*⁶ autora Philipa Shaw Paludana. Paludan byl profesorem studií Lincolna na Univerzitě v Illinois a významným odborníkem, který napsal mnoho publikací a získal spoustu cen. Kniha *The Presidency of Abraham Lincoln* je komplexním dílem o osobnosti a triumfu i tragédii v řízení Spojených států.

Veškerá použitá literatura je zmíněna v poznámkovém aparátů a v seznamu literatury. Články z periodických publikací byly čerpány z textové databáze JSTOR.

⁴ Harry V. Jaffa, *A new birth of Freedom: Abraham Lincoln and the Coming of the Civil War* (Maryland: Rowman and Littlefield publishers, inc., 2000).

⁵ Doris Kearns Goodwin, *Lincoln – tým rivalů* (Praha: Ikar, 2013).

⁶ Philip Shaw Paludan, *The Presidency of Abraham Lincoln* (Lawrence: Univ. Press of Kansas, 1994).

1. Problémy politické scény před občanskou válkou

Postup Lincolnovy cesty k moci byl těsně spjat s rostoucí naléhavostí tažení proti otrokářství. Postoje veřejnosti k otrokářství začaly být výbušné.

Otázka otroctví byla zdrojem rozporů mezi Severem a Jihem od samého počátku státu. Tato neshoda byla zakotvena v Ústavě, která uváděla, že otrok bude považován za tři pětiny člověka pro účely zastoupení státu v Kongresu. Uprchlým otrokům určila Ústava povinnost, že se musí podvolit svým zákonným pánům. Přesto, že otroctví nebylo jako takové v Ústavě jmenované, „vyplývalo“ to z ní.

Ústavní kompromis, který chránil otroctví ve státech, kde již existovalo, se však nevztahoval na nově získaná území. Každé rozšíření státu tedy otevřelo ožehavou otázku. Missourijský kompromis přinesl dočasné řešení, které vydrželo téměř třicet let, ale když byl Kongres vyzván, aby rozhodl o osudu nových teritorií získaných v Mexické válce, byla připravená půda pro obnovení celostátní diskuse.

Po zahájení 31. schůze Kongresu vystoupil autor Missourijského kompromisu, senátor Henry Clay. Představil návrh zákona, který měl řešit otázku otroctví na nových územích. Požadoval okamžité přijetí státu Kalifornie a navrhoval, aby rozhodnutí o postavení otroctví na území státu příslušelo zákonodárnému sboru nového státu. Protože bylo obecně známo, že většina obyvatel Kalifornie si přála úplný zákaz otroctví, zvýhodňovalo toto prohlášení státy Severu. Potom senátor Clay navrhl, aby se zbytek území získaných v Mexické válce rozdělil na dvě části – Nové Mexiko a Utah, kde by otroctví nebylo nijak omezeno. Toto ustanovení zase zvýhodňovalo Jih.⁷

Přestože se proti návrhu stavěla protitrokářsky orientovaná část Kongresu, illinoiský senátor Stephen Douglas Clayův kompromis z roku 1850 prosadil v Senátu i ve Sněmovně.^{8 9}

⁷Eric Foner, *Free Soil, Free Labor, Free Man* (Oxford: Oxford University Press, 1971): 305-315.

⁸ Ibid

⁹ Stephen Douglas se stal později kandidátem Demokratické strany ve volbě prezidenta a také protivníkem Lincolna. Ačkoli můžeme vidět, že jeho kariéra byla delší a z počátku i úspěšnější než Lincolnova, boj o prezidentské křeslo v roce 1860 nevyhrál. V rámci volební kampaně pak

Roku 1854 došlo ke zvratu. Události, které mobilizovaly protiotrokářský Sever, vyústily v založení Republikánské strany. Pro Lincolna a jeho generaci politiků to byla výzva. Události eskalovaly, když obyvatelé Kansasu a Nebrasky požádali Kongres, aby jim udělil teritoriální status. Znovu tím tedy byla otevřena otázka rozšíření otroctví do teritorií. Předseda Komise pro teritoria Douglas představil návrh zákona, jenž nabízel jednoduché řešení problému. Samotní osadníci se měli rozhodnout, zda jejich stát má být svobodný, nebo otrokářský. Ukázalo se, že to nebylo jednoduché rozhodnutí. Schválení zákona Kansas-Nebraska znamenalo, že Missourijský kompromis byl neplatný a že země, v níž byla již dlouho zaručena svoboda, měla otevřené dveře k otroctví.

Vymáhání ustanovení o uprchlých otrocích, jež bylo součástí kompromisu z roku 1850, vyvolalo na Severu bouřlivé reakce. Nepokoje propukly, když se otrokáři snažili dopadnout uprchlé otroky, kteří se usadili v Bostonu a New Yorku. Také na Jihu vyvolal návrh zákona rozruch. Kansas nebyl pro Jižany jen otázkou otroctví. Trvali na tom, že by měli mít právo sdílet společná teritoria při vytváření a rozšiřování státu.

Přes všechnu kritiku a negativní ohlasy hlasovala většina Senátu ve prospěch návrhu. V následujících týdnech se po celém Severu šířila mohutná protestní shromáždění. Ve straně whigů, která se již dávno zmítala v rozporech, propukl po schválení zákona Kansas-Nebraska zmatek. Se stranou whigů směřující k zániku a s demokraty pod nadvládou Jihu se všichni, co původně bojovali proti rozšíření otrokářství, seskupili do Republikánské strany.

s Lincolnem přednesli množství volebních projevů, které se zapsaly do historie a také přispěly k pozitivnímu náhledu veřejnosti na Lincolna a tedy i přispěly k jeho vítězství.

2. Příčiny zvolení Lincolna prezidentem

Ke zvolení Abrahama Lincolna prezidentem přispělo hned několik faktorů. Byly jimi aktuální politická situace v zemi, vznik nové strany Republikánů, ke které se Lincoln připojil a následná podpora ostatních spolustraníků. Významnou roli sehrála i jeho kariéra mimo politiku a v neposlední řadě také osobní život.

Zdálo se, že se Lincoln vynořil téměř odnikud. Právnick z menšího města, který byl po jedno období poslancem Sněmovny reprezentantů a dvakrát po sobě neuspěl ve volbách do Senátu. Jeho současníci připisovali jeho překvapivou nominaci náhodě a jeho umírněnému postoji k otroctví. Přesto se však ukázalo, že v pozadí Lincolnova triumfu stála politická pronikavost a síla, které se mu dostalo právě díky strádání a porážkám.¹⁰

2.1 Osobní život

Abraham Lincoln strávil své dětství postupně v několika státech. Jednalo se o Kentucky, Indianu a Illinois. Všechny tyto státy byly svobodné, neotrokářské. Fakt, že Lincoln nebyl vychováván v otrokářském prostředí, ovlivnil jeho pozdější postoje v politice. Další své hodnoty získal výchovou v duchu baptistické církve, která měla vysoké morální nároky a také byla proti otroctví.

Poté, co zemřela Lincolnova matka i starší sestra se jeho otec znovu oženil. Nevlastní matkou se stala Sarah Bush Johnston, ke které měl Abraham poměrně blízko. Lincolnův otec zastával názor, že muž by měl již od útlého věku manuálně pracovat, avšak jeho nová žena vedla Abrahama ke vzdělání. Ještě v době svého dětství byla Lincolnovi vštípena důležitost vzdělání. Jeho rodina neměla dostatek financí, aby ho mohla poslat do internátní školy a tak byl kladen důraz na samostudium. Schopnost sebevzdělávat se, číst velké množství literatury, pak zůstala Lincolnovi po celý jeho život. Právě díky sečtělosti a snaze nabýt co nejvíce vědomostí byl výborným řečníkem a také úspěšným prezidentským kandidátem.¹¹

¹⁰ Joseph R. Fornieri, Sara Vaughn Gabbard ed., *Lincoln's America 1809-1865* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2008): 115-131.

¹¹ Ibid, 55-72.

Důležitou roli v Lincolnově životě sehrála i jeho manželka. S Mary Todd se vzali v roce 1842. Poté se usadili ve Springfieldu, poblíž Lincolnovi právnické praxe. Mary pocházela z významné otrokářské rodiny žijící v Lexingtonu ve státě Kentucky a dostalo se jí vzdělání, jež zdaleka předčilo vzdělání většiny dívek jejího věku. Fakt, že jeho žena byla zvyklá žít v rodině s otroky, částečně také formoval politickou kariéru Lincoln. Zpočátku neprosazoval úplné zrušení otroctví, ale pouze zamezení jeho šíření.¹²

Po celou dobu manželství se Mary pečlivě starala o domácnost a dobré vystupování svého muže. Lincoln byl znám svým uvolněným přístupem k návštěvám, vyprávěním historek a poněkud neupraveným vzhledem. Všechny „nešvary“ svého muže se však Mary snažila odstranit, nebo alespoň zmírnit. Právě Mary pak můžeme připisovat podíl na dobrém veřejném mínění vůči Lincolnovi, které také napomohlo k jeho zvolení.¹³

Rodinu založili Lincolnovi hned po sňatku. Osud jejich dětí byl povětšinou tragický. Pouze jeden ze synů – Robert se dožil dospělosti. Ostatní tři zemřeli. Smrt synů provázela Lincolnu celý život. Ovšem možná tato tragédie dále formovala Lincolnovu píli, svědomitost a vervu, kterou plně směřoval do své politické kariéry.¹⁴

2.2 Kariéra mimo politickou scénu

Ještě jako mladík začal Lincoln pracovat na obchodní lodi. V této době se poprvé setkal se silou otroků, kteří loď na cestě do New Orleans přepadli. Poté vlastnil malý obchod v Novém Salemu. Byl i vojákem, zeměměřičem nebo pošťákem. Po celou dobu pracoval na svých vědomostech. Četl velké množství

¹² Joseph R. Fornieri, Sara Vaughn Gabbard ed., *Lincoln's America 1809-1865* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2008): 94-110.

¹³ Ibid

¹⁴ Ibid

knih a byl oblíben mezi lidmi. Bohužel mu chyběly konexe a z počátku i peníze a celá jeho kariéra postupovala jen pomalu.¹⁵

V roce 1836 se přestěhoval do Springfieldu v Illinois. Město Springfield se stalo jeho domovem. Zde započal budování své právnické praxe a později také politické kariéry. Lincoln se stal úspěšným právníkem s dobrou reputací. Ve Springfieldu si vytvořil velmi loajální okruh přátel. Právě tito přátelé vytvořili pracovní skupinu, která se významně zasadila o jeho úspěch v prezidentských volbách. Jedním z nich byl i partner v právnické firmě William Herndon, který se stal jeho životopiscem a provázel ho i politickou kariérou.¹⁶

2.3 Politická kariéra

Jako politik již od počátků prosazoval právo na půdu pro každého, byl proti otroctví, ale také proti abolicionistům. Už od třicátých let se Lincoln zapojoval v politice jako představitel whigů. Strana, která kladla důraz na ekonomickou modernizaci ve finančním sektoru, ochranná cla, urbanizaci, ale i rozšiřování železnic byla pro Lincolna základnou. V roce 1846 byl zvolen do Sněmovny reprezentantů na dvouleté období. Byl jediným zástupcem whigů za Illinois, ale dlouhodobě prokazoval loajalitu a aktivitu v podobě mnoha veřejných proslavů a přítomnosti při hlasování.¹⁷

V průběhu rozpadu strany whigů se Lincoln držel zpět a stále doufal, že se rozpory ve straně uklidní. Avšak tak se nestalo a Lincoln se přesunul do nově vzniklé Republikánské strany. Strana sehrála důležitou roli při jeho kandidatuře. Postupně získávala stále větší podporu a s ní i samotný Lincoln. Všude, kam přišel, si Lincoln získal oddané následovníky, a tato přátelství mu později ve volební kampani dodávala sílu a odvahu. Jednalo se tedy o spolustraníky, kteří pro Lincolna pracovali a částečně zajistili i jeho nominaci.

¹⁵ Joseph R. Fornieri, Sara Vaughn Gabbard ed., *Lincoln's America 1809-1865* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2008): 115-135.

¹⁶ Ibid, 115-125.

¹⁷ Stephen B. Oates, *With Malice Toward None. A Life Of Abraham Lincoln* (New York: Harper & Row, 1977): 75-80.

Vyhlídky na jeho kandidaturu prudce vzrostly v roce 1858 po výborné kampani v dramatických senátních volbách ve státu Illinois, které přilákaly celostátní pozornost. Jeho soupeřem byl demokratický vůdce Stephen Douglas. Přestože Douglas těsně zvítězil, Lincolnovi se podařilo sjednotit nesourodé složky rodící se Republikánské strany, která v té době byla ještě směsicí bývalých whigů, protitrokářských demokratů, nativistů, cizinců, radikálů a konzervativců. Ukázalo se, že advokát ze Springfieldu je rovnocenným soupeřem nejpravděpodobnějšího demokratického kandidáta na prezidentský úřad.¹⁸

Lincolnova pověst se šířila a ze všech stran přicházely další a další pozvánky k veřejným vystoupením. Rok před konáním republikánského sjezdu vystoupil Lincoln před posluchači ve státech Ohio, Iowa, Indiana, Wisconsin, Kentucky, New York a Nová Anglie. Vrcholného úspěchu dosáhl svým vystoupením na soukromé univerzitě Cooper Union v New Yorku. Před nadšeným publikem přednesl 27. 2. 1860 velice přesvědčivý projev. Již v tomto proslovu byl znatelný jeho postoj k Unii, Jihu, otroctví, ale i k jeho základně – Republikánské straně.¹⁹

„ (...) The sum of the whole is, that of our twenty-nine fathers who framed the original Constitution, twenty-one – a clear majority of the whole – certainly understood that no proper division of local from federal territories, nor any part of the Constitution, forbade the Federal Government to control slavery in the federal territories. (...) Wrong as we [The Republicans] think slavery is, we can yet afford to let it alone where it is, because that much is due to the necessity arising from its actual presence In the nation; but can we, while our votes will prevent it, allow it to spread into the National Territories, and to overrun us here in these Free States? If our sense of duty forbids this, then let us stand by our duty, fearlessly and effectively. (...) LET US HAVE FAITH THAT RIGHT MAKES MIGHT, AND IN THST FAITH, LET US, TO THE END, DARE TO DO OUR DUTY AS WE UNDERSTAND IT.”²⁰

¹⁸ Harry V. Jaffa, *A new birth of Freedom: Abraham Lincoln and the Coming of the Civil War* (Maryland: Rowman and Littlefield publishers, inc., 2000): 153-200.

¹⁹ Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989): 117, 129,130.

²⁰ Ibid

2.4 Nominace na prezidentskou kandidaturu v rámci Republikánské strany

Lincolnův úspěch na Východě povzbudil jeho příznivce doma. Delegáti státního republikánského sjezdu v Decaturu ho nominovali na svého prezidentského kandidáta. Přes to všechno Lincoln věděl, že je sice „novým hráčem na hřišti“, ale že mimo jeho domovský stát není mnoho lidí, kteří by ho zvolili. Jeho jedinou politickou zkušeností na celostátní úrovni byly dvoje prohrané senátní volby a jedno volební období v Kongresu, které ovšem skončilo téměř před deseti lety.

Naproti tomu tři ostatní uchazeči o nominaci byli v republikánských kruzích velmi dobře známí. Dříve než William Henry Seward odešel do Washingtonu, byl déle než deset let váženým senátorem za New York a po dvě volební období byl guvernérem státu. Také Salmon P. Chase z Ohia byl senátorem a guvernérem a sehrál významnou roli při formování Republikánské strany. Edward Bates byl všeobecně uznávaným a zkušeným politikem. Byl delegátem shromáždění, které tvořilo ústavu státu Missouri, a bývalým kongresmanem, jehož názory na celostátní záležitosti měly vždy značnou váhu. Poté, co byl Lincoln nominován, se všichni podíleli na prezidentské kampani a zvýšili tím tak jeho šance na zvolení.²¹

Lincoln byl především realista, který věděl, že ho čeká namáhavý souboj se známějšími a zdatnějšími soupeři. Věděl ale také, že Seward má potíže – nepřátelé v jiných státech i v New Yorku. Přesto si myslel, že pokud nebude při prvním tajném hlasování nominován Seward, budou následovat Chase a poté Bates. Jeho skeptický pohled zajistilo mnoho zklamání v životě a tak se všeobecně snažil své naděje udržet na uzdě. Díky tomu zůstala jeho „hlava čistá“ a pečlivěji se se svými kolegy věnoval získávání státních delegací na svou stranu.

²¹ Philip Shaw Paludan, *The Presidency of Abraham Lincoln* (Lawrence: Univ. Press of Kansas, 1994): 30-45.

2.5 Chicagský sjezd

V polovině května roku 1860 se do Chicaga sjely tisíce návštěvníků, které přilákal celostátní sjezd Republikánské strany. Desítky vlaků přivážely delegáty a příznivce nejmladší americké politické strany do rychle rostoucího amerického města.

V roce 1860 již byla Republikánská strana dominantní silou politiky severovýchodních států. Kdyby tato nová strana zvítězila ve třech ze čtyř konzervativních států, které ztratila v roce 1856 – byly to Illinois, Indiana, Pensylvánie a New Jersey, získala by prezidentský úřad. Tyto klíčové státy, ležící podél jižní hranice Unie sousedily s otrokářskými státy a sehrály rozhodující úlohu při výběru prezidentského kandidáta.²²

16. května 1860 se shromažďovaly davy před nově postavenou kongresovou halou zvanou Wigwam. V prvních hodinách sjezdu byly urovnány sporné formální záležitosti a byl přijat stranický program vyhovující zájmům Severu. Odpor vůči rozšiřování otroctví sice zůstal ve středu zájmu, stejně jako roku 1856, ale program z roku 1860 obsahoval také požadavek na přijetí zákona o přidělování půdy osadníkům, ochranné tarify, výstavbu železnic k pobřeží Tichého oceánu, ochranu naturalizovaných občanů a vládní podporu pro výstavbu přístavů a zlepšení splavnosti řek. Byla to široká škála problémů vybraných tak, aby oslovily širší voličskou základnu.²³

Po debatách delegáti zamítli ustanovení, jež požadovalo dvoutřetinovou většinu hlasů pro vyslovení nominace. Zdálo se tedy, že rozhodnutí, že k nominaci postačí prostá většina hlasů, přinese vítězství Sewardovi. Do Chicaga přijel jako nejznámější ze všech uchazečů o nominaci a již na začátku měl přislíbenou téměř většinu hlasů. V závěru jednání druhého dne zazněl návrh, že by se mohlo

²² Reinhard H. Luthin, „Abraham Lincoln and the Tariff“, *The American Historical Review* 4, č. 49 (červenec 1944): 609-629, <http://www.jstor.org/discover/10.2307/1850218?uid=3737856&uid=2&uid=4&sid=2110414564534> 3 (staženo 25. 4. 2014).

²³ Ibid

přistoupit k hlasování, avšak byl zamítnut z důvodu nutnosti připravit všechny podklady pro zápis. Seward a jeho pracovní skupina byli přesvědčeni, že pokud by se přešlo ke hlasování, byl by nominován.

Ti, kteří se obávali, že Seward je příliš radikální v otázce otroctví a příliš liberální v otázce přistěhovalců, než aby dokázal zvítězit v rozhodujících státech – Indianě, Illinois, New Jersey a Pensylvánii, si kladli zásadní otázku, zda se opozice dokáže seskupit za jedním mužem. Zástupci čtyř rozhodujících států vytvořili dvanáctičlennou komisi, která měla zjistit, zda je možné dosáhnout shody.²⁴

Komise nebyla schopna se dohodnout na jednotném kandidátovi a tak se prostor pro vyjednávání možnosti nominace Lincolna jako jednotného kandidáta otevřel. Delegáti postupně přijímali argumenty proti nominaci Sewarda ani další kandidáti – Bates a Chase na to nebyli o mnoho lépe. Právě na tuto možnost se Lincoln dlouho připravoval. Bylo mu jasné, že kromě hlasů z Illinois se nemůže spoléhat na jednomyslnou podporu žádné delegace, ale současně také věděl, že si na celém Severu získal všeobecný respekt a obdiv.

Lincoln se chtěl stát u všech volitelů kandidátem číslo dvě. Aby tohoto cíle dosáhl, snažil se velmi slušně jednat se všemi kandidáty. Takový přístup mu byl vlastní a jako výborný řečník byl schopen cíle dosáhnout. Lincolnovi nejbližší spolupracovníci, kteří z velké části zajistili nominaci – David Davis, Leonard Swett, Norman Judd, Stephen Logan a Samuel Parks, pracovali na tom, aby si nikoho z delegací neznepřátelili. Přesto, že někteří z nich měli i vlastní politické ambice, většina pracovala oddaně na zajištění Lincolnova vítězství.

Davis každému členovi určil konkrétní úkol. Swett ze státu Maine byl pověřen, aby působil na delegaci z Maine. Parks z Vermontu zase na delegaci svého státu. Jarní volby v Nové Anglii nedopadly pro Republikány dobře, což Lincolna přivedlo k názoru, že výsledek volby bude pro Sewarda nevýhodný a pootevře dveře některému z jeho soupeřů. Logan a Yates dostali na starost Kentucky a další z Lincolnových mužů Ward Lamon svůj domovský stát Virginii.

Prvním osloveným byla Indiana, kde bylo téměř hned zřejmé, že nebude problém získat ji celou na stranu Lincolna. Jakmile byl zajištěn příslib zastánců

²⁴ Doris Kearns Goodwin, *Lincoln – tým rivalů* (Praha: Ikar, 2013): 48-50.

Indiány, získal Lincoln rozhodující výhodu ve dvanáctičlenné komisi. Lincoln si dále zajistil podporu dalšího státu – Illinois. A přesto, že zástupci Pensylvánie nepodporovali Lincolna od samého začátku, byla zajištěna i jejich podpora. Dále se pak přidal stát New Jersey. A tak Lincoln a jeho tým dosáhli toho, co mnozí považovali za nemožné – měli reálnou šanci vyhrát nominaci.²⁵

2.6 Výhra nominace na prezidentského kandidáta

Nominace se tak stala první zkouškou síly Lincolnů. Poté, co hlasování započalo, mělo se rozhodnout o tom, koho Republikáni vyšlou do utkání o prezidentský úřad. Z počátku to vypadalo, že Sewardovo vítězství je jasné. Avšak poté, co Virginie vyhlásila velkou podporu Lincolnovi, delegace Ohia také přerozdělila své hlasy směrem k Lincolnovi a Indiana mu dala všechny své hlasy, nic už se nezdálo tak jisté. První tajné hlasování přineslo vítězství Sewardovi v závěsu s Lincolnem. Následoval Chase a Bates. V této chvíli již bylo jasné, že poslední dva zmínění kandidáti jsou vyřazeni ze hry. V Lincolnově táboře zavládlo nadšení.²⁶

Druhé hlasování ukázalo zásadní posun v Lincolnův prospěch. Zástupci Delaware a Nové Anglie přidali další hlasy. A největší překvapení přišlo, když Pensylvánie oznámila jednomyslnou podporu Lincolnovi. Díky kvalitnímu vyjednávání Lincolnů a především jeho spolupracovníků, díky radikálním názorům a přílišné sebejistotě Sewarda poslední hlasování Lincoln vyhrál. Oficiálně se tedy stal Republikánským kandidátem do prezidentských voleb.

Porážka Sewarda byla poměrně drtivá, když přihlédneme k jeho situaci a „popularitě“ na počátku Chicagského sjezdu. Zlomovým bodem bylo, když Seward veřejně vyjádřil podporu Lincolnově kandidatuře a celé republikánské kandidátní listině. V dalších týdnech byl právě Seward velkou oporou Republikánům a významně se podílel na Lincolnově volebním turné.²⁷

²⁵ Michael S. Green, *Lincoln and the Election of 1860* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2011), <http://site.ebrary.com/id/10528279?ppg=16> (staženo 27.3.2014): 20-40.

²⁶ Guy C. Fraker, *Lincoln's ladder to the presidency: the eighth judicial circuit* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2012), <http://site.ebrary.com/lib/cuni/docDetail.action?docID=10614235> (staženo 20. 4. 2014): 221-227.

²⁷ David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 240-255.

Legendární okamžik, kdy se Lincoln dozvěděl o své nominaci, získal v průběhu let různých podob. Ovšem rozruch, který to vyvolalo ve Springfieldu, zdokumentoval John Hay, který se později stal Lincolnových spolupracovníkem. Dle různých zdrojů Lincoln trval na tom, že to není vítězství jeho, ale spíše celé Republikánské strany.²⁸

²⁸ Guy C. Fraker, *Lincoln's ladder to the presidency: the eighth judicial circuit* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2012), <http://site.ebrary.com/lib/cuni/docDetail.action?docID=10614235> (staženo 20. 4. 2014): 223-230.

3. Kandidatura a prezidentské volby

Zpráva o tom, že Lincoln porazil Sewarda, vyvolala na většině území Unie šok, a pravděpodobně nejvíce zaskočila právě vedení Republikánské strany na Východě. Politici netušili, s jakou obratností pracoval Lincoln na svém vítězství, a proto ho často považovali za náhodného kandidáta dobře organizovaných antisewardovských sil. Lincoln byl doposud málo známou osobností a mnoho novinářů ani správně nepsalo jeho jméno.

3.1 *Problémy Demokratů a Stephen Douglas*

Demokratické noviny podporovaly špatný mediální obraz Lincolna, když vyzdvihovaly jeho nedostatek zkušeností z celostátní politiky a znevažovaly jeho životopis. Jízlivost útoků na Lincolnovu osobu zrcadlila rostoucí neshody mezi jižanskými demokraty. Když se Lincoln připravoval na svou kampaň, jeho vyhlídky na vítězství vzrůstaly se sílícím rozkolem Demokratické strany, jež byla nyní jedinou stranou, která měla podporu na Severu i Jihu. Národní sjezd Demokratické strany v Charlestonu v Jižní Karolíně krátce před Lincolnovou nominací skončil „chaosem“. Většina delegátů, včetně příznivců Stephena Douglase, přijala program vytvořený tak, aby zamlžil otázku otroctví. Doba, kdy ovšem bylo možné otázku otroctví upozadit, naneštěstí pro Douglase, minula. Radikálnější jižanští politikové, kteří odmítali jakýkoli kompromis, požadovali neomezenou svobodu rozšířit otroctví do všech teritorií. Pro otroky požadovali výslovnou ochranu Kongresu. Zavrhovali umírněné postoje.²⁹

Když sjezd schválil umírněný Douglasův program, zástupci Alabamy opustili sál. Dále odešli i zástupci Mississippi. Naproti tomu Jižní Karolína byla na straně Douglase. Sjezd v Charlestonu uvízl na mrtvém bodu. Delegáti nedokázali žádnému kandidátovi zajistit dvě třetiny hlasů, a když republikáni nominovali Lincolna, byli Demokráté nuceni znovu se sejít v Baltimoru. Douglas tam konečně získal nominaci, o níž tak dlouho usiloval. Na scelení poslední celostátní strany

²⁹ David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 250-260.

bylo již pozdě. Severní a jižní Demokraté už zastávali nesmiřitelné postoje. Stranou otřásly stejné síly, jež zničily stranu whigů.³⁰

Jakmile demokraté nominovali Douglase, jižanští příznivci odtržení se znovu sešli, aby nominovali Johna C. Breckinridge z Kentucky. Zastánce názoru, že Ústava by neměla zakazovat otroctví v teritoriích.

Vše se ještě zkomplikovalo, když se konal sjezd nové Konstitucionální unionistické strany. Sjezd nominoval Johna Bella z Tennessee a schválil program vycházející z naděje, že rozpadu Unie se lze vyhnout úplným ignorováním problému otroctví.³¹

Zatímco Demokraté „páchali stranickou sebevraždu“, do Springfieldu dorazila komise, aby Lincolna oficiálně informovala o jeho nominaci. Ukázalo se, že Lincoln bude k vítězství potřebovat nejméně 152 hlasů. Musel by získat prakticky celý Sever včetně států, které při poslední prezidentské volbě hlasovaly pro demokrata Buchanana. Ve třech státech, kde musel Lincoln zvítězit – Indianě, Pensylvánii a Ohio- měl Douglas velmi dobré postavení. Platilo to zejména o jejich jižních okresech, osídlených zejména osadníky z Jihu. Protitrokářské hlasy měly patřit nepochybně republikánskému kandidátovi, ale k získání většiny v tak různorodých voličských obvodech to samo o sobě nemohlo stačit.³²

3.2 Prezidentská kampaň

Krok, který měl Lincoln učinit, byl klíčový pro podporu jeho zvolení. Jednalo se o usmíření a získání na svou stranu těch, kteří s ním soupeřili o nominaci. Následně se ukázalo, že právě podpora Chase, Sewarda a Batese, byla důležitá v jeho volebním úspěchu.

Nejprve byl osloven Chase s žádostí, aby hovořil v Lincolnově zastoupení formou tištěného oběžníku. Lincoln napsal Chaseovi osobně blahopřejný dopis,

³⁰ David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 250-260.

³¹ Konstitucionální unionistická strana byla tvořena původními konzervativní whigy a bývalými členy Nové marické strany, kteří se chtěli vyhnout možné secesi kvůli otázce otroctví. Ve volbách v roce 1860 nezískali padesátiprocentní většinu v žádném státě. Po roce strana i její cíl zmizely spolu s přicházející secesí.

³² David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 245-255.

v němž vyjádřil ochotu ke spolupráci. Chase byl polichocen a v následujících týdnech hovořil na mnoha republikánských shromážděních v Ohiu, Indianě a Michiganu.

Po vzniku Konstitucionální unionistické strany byla pro Lincolna nesmírně důležitá podpora Edwarda Batese. Nová strana získala do svých řad mnoho bývalých whigů, příznivců missourijského státníka.

Lincoln tedy pracoval na tom, aby své soupeře získal ke spolupráci, a současně věděl, že podpora Williama Sewarda bude pro jeho kampaň klíčová. Přesto, že Seward přislíbil podporu republikánské kandidátce, byl po své porážce v ústraní. Avšak s postupem času sám vyhověl žádostem o spolupráci a zavázal se, že podnikne volební turné v devíti státech.³³

Zatímco se Seward připravoval na velké turné, Lincoln zůstal se Springfieldu. S ohledem na politickou tradici i vlastní úsudek, že další politická prohlášení by mohla jeho vyhlídky jen poškodit, se rozhodl, že se na turné nevypraví.

Z počátku volební kampaně byl Lincolnovým asistentem John Nicolay, který se později stal i jeho osobním tajemníkem. Nicolay předával Lincolnovi důležité zprávy o vývoji kampaně a v podstatě ho provázel po celou dobu jeho úřadu. Spolu s pomocí svého tajemníka Lincoln odpovídal na dopisy, přijímal návštěvníky a přispíval do publikace o volební kampani. Demokratické noviny ho nevykreslovaly v dobrém světle, ba právě naopak. Lincoln si uvědomoval, že být „mužem z lidu“ je výhoda, zejména v rozvíjejících se západních státech, které se stavěly kriticky k volbě republikánského kandidáta. Přestože ho vlastní nelehké začátky netěšily, byl natolik uvědomělý, že z této nesmírně cenné politické výhody vytěžil co nejvíce.

Bylo zřejmé, že zvolení nebude podmíněné jedinou záležitostí. Zatímco odpor vůči rozšíření otroctví vedl k založení Republikánské strany a stal se hlavním tématem celostátních diskusí, na mnoha místech převládal zájem o jiné otázky. Nad odporem vůči otroctví převažoval v Pensylvánii zájem o největšího výrobce oceli a

³³ Michael S. Green, *Lincoln and the Election of 1860* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2011), <http://site.ebrary.com/id/10528279?ppg=16> (staženo 27.3.2014): 19-22.

v New Jersey zase převažovala touha po ochranných tarifech. Na Západě, a zejména mezi přistěhovalci, lidé doufali v přijetí zákonů, které by umožnily bezplatné přidělení půdy novým osadníkům. Všemi těmito otázkami se pečlivě zabýval program Republikánské strany. Zůstává tak otázkou jestli by Lincoln volby opravu vyhrál, kdyby program Republikánů neměl takový záběr a zabýval se pouze otázkou otroctví.³⁴

Zatímco Lincoln ve Springfieldu strategicky mlčel, Seward se vyjadřoval veřejně k různým otázkám a dodal tak kampani prvky dramatu. Seward byl schopen vyvolat dojem, že každý jeho proslov je bezprostřední a významný. Sewardovo turné dospělo k závěru v říjnu roku 1860. Přestože Lincoln nevystupoval na veřejnosti a nevydával žádná prohlášení, pracoval i tak na své kampani. Neustále také odpovídal na dopisy svých kolegů i příznivců. Lincoln si uvědomoval, že značná část příznivých zpráv, které dostával od přátel, je zkreslená. Proto žádal své stoupence, aby mu poskytovali nepřikrášlené zprávy o jeho vyhlídkách v každém státu. Problematický byl postoj Maine, New Yorku a Chicaga, ale také Pensylvánie. Právě v posledním zmiňovaném státu měl Lincoln dva politické cíle – prokázat svoji spolehlivost v záležitosti tarifů a uklidnit situaci okolo volby guvernéra. V tomto směru Lincoln kladl důraz na budování organizací, které mu zajišťovaly volební hlasy, spíše než na průvody a velká shromáždění voličů.

Jak již bylo zmíněno, Lincoln se zavázal, že se nebude vyjadřovat k veřejným otázkám, takže se snažil posilovat postavení prostřednictvím svých náhradníků a zástupců, kteří prezentovali úryvky z jeho minulých proslovů.

Lincoln také zaměřil politickou pozornost na každý stát, kde jeho volební kampaň neprobíhala hladce. První „problematickým státem“ byl Maine, dalším pak Pensylvánie a Indiana a nakonec Rhode Island. Ve všech těchto státech Lincoln

³⁴ Harold Holzer, „Election day 1860“, *Smithsonian* 8, č. 39 (listopad 2008): 46-96,

<http://web.b.ebscohost.com.ezproxy.is.cuni.cz/ehost/detail?vid=11&sid=1666d070-ab5a-44d3-b4fd-1b2dca5e0804%40sessionmgr198&hid=126&bdata=Jmxhbm9Y3Mmc2l0ZT1laG9zdC1saXZl#db=hus&AN=34949633> (staženo 20. 3. 2014).

pracoval na tom, aby zvrátil výsledek voleb ve svůj prospěch. Právě volby v Pensylvánii a v Indianě měly být pro Republikánskou stranu klíčové. V obou státech nakonec Republikáni zvítězili.

Oproti Lincolnovi, Stephen Douglas se ihned po získání nominace rozhodl, že se nebude řídit zažitými zvyklostmi a vyrazil osobně na předvolební turné. Kritiku, kterou za takové počínání vyslechl, odmítal. Jeho kampaň se tak stala v podstatě výhodou pro Lincolna. Douglas byl vyčerpaný, přesouval se stále na Jih a setkával se se stále více nepřátelsky naladěnými voliči. Bylo pravděpodobné, že již nedostane dostatečnou podporu kampani, ale přesto se snažil vést ji s cílem udržet Unii pohromadě. V tomto směru Douglas pochopil, co Republikáni nevnímali. Jižané mysleli vážně hrozbu, že pokud Lincoln vyhraje volby, jižní státy vystoupí z Unie. Republikáni si hrozící možnost nepřipouštěli. Další součástí jejich taktiky bylo do jisté doby tuto hrozbu upozadit a částečně i přehlížet, aby měli podporu voličů.³⁵

S říjnovými volbami získala kampaň rozhodující spád, ale ještě nebyla u konce. O voliče soupeřili čtyři kandidáti a Lincoln potřeboval získat klíčové hlasy v New Yorku, aby získal většinu a vyhnul se tomu, aby o vítězi voleb rozhodovala Sněmovna reprezentantů.

Stát New York představoval pro Republikány specifický problém. Byl domovem značného počtu demokratických irských přistěhovalců, kteří nebyli nakloněni protitrokářskému hnutí. V New Yorku také žila vlivná třída obchodníků a továrníků, kteří se domnívali, že Republikáni ohrožují jejich obchodní vztahy s Jihem. Pokud by se tyto skupiny spojily proti Lincolnovi, mohl by v New Yorku prohrát. Lincoln vnímal tyto komplikace od počátku, a proto se dohodl se Sewardem na jeho návštěvě New Yorku.

V den voleb, 6. 11. 1860, zůstával Lincoln doma ve Springfieldu. Postupně přicházely výsledky ze států Unie, až konečně došla zpráva z New Yorku. Lincolnovy obavy z nedostatečné podpory Republikánské strany ve státu New York

³⁵ David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 250-260.

se ukázaly neopodstatněné. Demokraté město neměli pod takovou kontrolou, aby dokázali čelit republikánským hlasům na území státu.³⁶

3.3. Vítězství Lincolna v prezidentské volbě a sestavení vlády

V již zmíněný den, tedy 6. 11. 1860 obdržel Lincoln nakonec 1 865 908 hlasů proti Douglasovým 1 380 202 hlasů, Republikáni tak získali podporu 40% voličů a tím pádem 180 volitelů. V jižních státech ovšem Lincoln nebyl ani na kandidátkách.³⁷

Hned po volbě byl pro Lincolna relativně klidný den. Ovšem ukázalo se, že klid prvního dne, během něžž Lincoln uvažoval o vytvoření ideálního kabinetu, byl pouze klidem před bouří. Nejprve započal boj o nižší úřady. Do Springfieldu, odkud i nadále Lincoln řídil všechny své aktivity, se začali sjíždět uchazeči o úřad. Lincoln přijímal hosty dvakrát denně a kromě svého asistenta Nicolaye přijal ještě Johna Haye.³⁸

Lincoln po vítězství v prezidentských volbách udělal nebývalé rozhodnutí a přijal své významné soupeře do „politické rodiny“ a tedy do vlády – to byl pro jeho kolegy náznak až nečekané velikosti.

Ve snaze urychlit vyjednávání o vládě pozval Lincoln do Chicaga svého nově zvoleného viceprezidenta Hannibala Hamlina. Hamlin byl sice senátorem v době, kdy byl Lincoln členem Sněmovny reprezentantů, ale osobně se setkali teprve nyní. Lincoln sezval bývalé soupeře s vidinou sestavení „celistvé vlády“. Lincoln byl již od začátku odhodlaný svěřit nejvyšší místo Sewardovi právě díky jeho schopnostem a významnému vlivu. Sewardovi se sice zavřela cesta k prezidentskému úřadu, ale nikdy nepochyboval o tom, že si zaslouží významné

³⁶ Harold Holzer, „Election day 1860“, *Smithsonian* 8, č. 39 (listopad 2008): 46-96, <http://web.b.ebscohost.com.ezproxy.is.cuni.cz/ehost/detail?vid=11&sid=1666d070-ab5a-44d3-b4fd-1b2dca5e0804%40sessionmgr198&hid=126&bdata=Jmxhbm9Y3Mmc2l0ZT11aG9zdC1saXZl#db=hus&AN=34949633> (staženo 20. 3. 2014).

³⁷ Viz Příloha č. 1: Výsledky prezidentských voleb v roce 1860

³⁸ John Hay započal svoji politickou kariéru právě v úřadě u Lincolna. Později se stal vysokým státníkem, především za doby úřadování prezidentů Williama McKinleyho a Theodora Roosevelta. Byl přítomen při atentátu na Lincolna a později spolu s Nicolayem sepsali Lincolnovu biografii.

místo ministra zahraničí. Jeho ambice však byly složitější. Lincoln si přál vytvořit vládu, jež by spojila různé frakce Republikánské strany. V kritické době, kdy Jih vyhrožoval separací od Unie, bylo nutné, aby si Republikánská strana udržela jednotnou tvář a přesně o to se Lincoln velice snažil. Seward byl ovšem přesvědčen, že by ji měl vést bývalý whig, jako je on sám. Strana whigů se postarala téměř o dvě třetiny z celkového počtu hlasů pro Lincolna. Méně významné posty by mohly být svěřeny zástupcům jiných frakcí, ale nejvyšší místa se podle Sewardova názoru zasloužili bývalí whigové.

Přesto, že měl být Seward klíčovým partnerem při vyjednávání o budoucí podobě vlády, Lincoln několikrát odmítl setkání s ním. Chtěl dát jasně najevo, že rozhodovat se bude ve Springfieldu a tím, kdo bude rozhodovat, bude především on sám. Vzhledem ke zhoršující se stabilitě celé Unie bylo nutné jednat rychle. Viceprezident Hamlin byl vyslán, aby připravil Sewarda a předal mu dopis. Jakmile byla oficiální nabídka předložena, Seward post přijal.³⁹

Následovalo oslovení Batese. Ten měl Lincolna navštívit ve Springfieldu. Bates byl ujistěn, že bude přibrán do jeho kabinetu a byl mu nabídnut post nejvyššího státního zástupce. Vyjednávání tak proběhlo hladce a jmenování sklidilo téměř všude příznivý ohlas.

Jakmile získal Lincoln Sewardův a Batesův souhlas, zaměřil se na svého třetího soupeře Salmona Chase. Dobře věděl, že Chase by nikdy nepřijal podřadné místo, a proto mu chtěl nabídnout ministerstvo financí. Nakonec byl ale plán získat Chase dočasně odsunut. Lincoln začal pocíťovat silné tlaky na jmenování pensylvánského Simona Camerona ministrem financí. Lobování v Cameronově zájmu začalo brzy po Lincolnově zvolení záplavou dopisů. Navzdory všemu, co Lincolnovi muži naslibovali pensylvánské delegaci na chicagském sjezdu, však Cameron nepatřil mezi muže, které chtěl Lincoln vyzvat ke spolupráci. Na Cameronovo jméno dlouhá léta dopadla stín podezření z úplatkářství a špatného zacházení s indiány z kmene Winnebago. Přestože Cameronova pověst nebyla bez poskvrny, kampaň v jeho prospěch byla velmi účinná.⁴⁰

³⁹ Michael S. Green, *Lincoln and the Election of 1860* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2011), <http://site.ebrary.com/id/10528279?ppg=16> (staženo 27.3.2014): 49-55.

⁴⁰ Ibid

Lincoln se s Cameronem setkal ve své kanceláři. V závěru rozhovoru bylo rozhodnuto, že ho Lincoln přibere do svého kabinetu buď jako ministra financí, nebo obrany. Lincoln doufal, že Cameron bude spolupracovat a byl také připraven na setkání a Chasem. K řešení jmenování bylo přistoupeno obratem a Chaseovi bylo vysvětleno, že příznivé přijetí v Pensylvánii komplikuje Cameronova situace a to, že Chase v minulosti podporoval volný obchod, což popudilo průmyslové kruhy Pensylvánie. Nakonec Lincoln našel smířlivé řešení pro oba politiky. Chaseovi nabídl ministerstvo financí a Cameronovi obranu.⁴¹

⁴¹ Guy C. Fraker, *Lincoln's ladder to the presidency: the eighth judicial circuit* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2012), <http://site.ebrary.com/lib/cuni/docDetail.action?docID=10614235> (staženo 20. 4. 2014):230-240.

4. Důsledky zvolení Lincolna prezidentem

Zatímco Lincoln věnoval veškerý čas sestavení své úřední rodiny, jeho země se štěpila na kusy. Dalo by se říci, že Lincoln nečekal, že budou Jižané tak rychle schopni roztrhnout Unii. Snaha udržet Unii pohromadě byla jeho hlavním cílem, jak je znát i z jeho inauguračního projevu, avšak vlna nevole, která se kvůli jeho zvolení zvedla, byla příliš silná.

*„ (...) I am loth to close. We are not enemies, but friends. We must not be enemies. Though passion may have strained, it must not break our bonds of affection. The mystic chords of memory, stretching from every battle-field, and patriot grave, to every living heart and hearthstone, all over this broad land, will yet swell the chorus of the Union, when again touched, as surely they will be, by the better angels of our nature.“*⁴²

Těsně po republikánském vítězství, tedy 20. 12. 1860, se konal v Jižní Karolině sjezd, jenž přijal výnos o odtržení od Unie. Hlasování bylo jednomyslné. Uvolnil se pověstný kamínek z laviny a během následujících šesti týdnů z Unie vystoupilo dalších šest států – Mississippi, Louisiana, Florida, Alabama, Georgia a Texas.⁴³

4.1 Postupný rozpad Unie

Přesto, že jižanské noviny už dlouho psaly o tom, že po Lincolnově vítězství bude následovat odtržení Jihu, rychlost a prudkost tohoto hnutí mnohé Seveřany zaskočila. Pro Lincolna, který měl převzít úřad až 4. 3. 1861 to byla doba prohlubující jeho úzkost. Byl pevně přesvědčen, že vláda, jak ji sestavil, má dostatečnou autoritu, aby si udržela celistvost, ale dokud neproběhla inaugurace,

⁴² Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989): 224.

⁴³ David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 267-270.

nemohl dělat téměř nic. Vynakládal úsilí, aby co nejlépe pronikl do problematiky. Bylo nepochybně těžké stát stranou, když se jeho země rozpadala.⁴⁴

Následující události brzy zatlačily do pozadí naději, že čas přinese mírumilovné řešení regionální krize. V Jižní Karolíně byly tři federální pevnosti-Fort Moultrie, Fort Sumter a Castle Pinckney. Jižní Karolína vyhlásila, že všechny tři pevnosti spadají do její působnosti a že byli jmenováni tři komisaři nové republiky, kteří budou s vládou Unie vyjednávat o této záležitosti. Od samého začátku bylo zjevné, že Karolíňané mají v úmyslu si ponechat kontrolu nad těmito pevnostmi, protože to byl jediný způsob jak klást vážný odpor federální vládě.⁴⁵

Na konci prosince, ještě před Lincolnovou inaugurací, dorazily do Springfieldu informace, že bylo nařízeno vydat pevnost Fort Moultrie, pokud nepřítel zaútočí. S tímto postupem Lincoln silně nesouhlasil. Mezi tím generál Anderson opustil Fort Moultrie i se svou posádkou. Tyto a další dramatické události vyvolaly ve Washingtonu neklidnou náladu. Nikdo ale neměl větší podezření, než nově jmenovaný nejvyšší státní zástupce Edwin Stanton, který došel k přesvědčení, že Jižané chtějí překazit Lincolnovu inauguraci a obsadit hlavní město. Oslovil tedy Sewarda, který pak předpokládal, že záchrana Unie je jen na něm. Jakmile bylo zveřejněno jeho jmenování do úřadu Ministra zahraničí, začal být považován za člověka zastupující celou Republikánskou stranu i nastupující vládu. Seward intuitivně dospěl k přesvědčení, že země potřebuje slyšet jasný a silný republikánský hlas. V Senátu tak přednesl významný projev, při kterém nabídl ústupky, o nichž doufal, že by mohly zabránit rozpadu Unie. I přes to snahy o odtržení pokračovaly. Pár jižanských senátorů, mezi nimiž byl i budoucí prezident Konfederace Jefferson Davis, předneslo později své závěrečné projevy. Potom se vzdali svých křesel a odjeli na Jih.⁴⁶

Seward rozuměl hybným silám, které na Jihu působily. Jeho proslovy směřovaly k hraničním státům. Jeho přáním bylo získat čas a dát příznivcům Unie najevo dobrou vůli a podporu. Přednesl další velice smířlivý proslov, avšak ten se neseťkal s podporou. Mnoho jeho kolegů shledalo jeho proslov příliš smířlivým a

⁴⁴ Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989): 215-224.

⁴⁵ Stephen B. Oates, *With Malice Toward None. A Life Of Abraham Lincoln* (New York: Harper & Raw, 1977): 220-230.

⁴⁶ David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996): 300-315.

radikální Republikáni, či abolicionisti byli pobouřeni. Přestože Seward kvůli svému proslovu ztratil přízeň mnoha dlouholetých příznivců, stále věřil, že pokus odvrátit občanskou válku smířlivým gestem byl správný.

Nově zvolený prezident se zaměstnával složitějším politickým manévrováním, než si Seward, nebo kdokoli jiný, myslel. Lincoln měl nepochybně radost, že Sewardův smířlivý tón měl uklidňující vliv na pohraniční státy. Věděl také, že kdyby on sám osobně usiloval o kompromis, ztratil by podporu důležitého křídla Republikánské strany. Setrval tedy raději v mlčení, zatímco na Sewarda se snesl odpor vůči tomu, co se mohl osvědčit jako výhodný a smířlivý postoj.

Přestože Lincolnova úloha nebyla v té době plně oceněna, byl to nakonec on, kdo vše udržel pohromadě v časech, kdy otevřená roztržka mohla snadno zničit jeho vládu ještě dříve, než vznikla. Díky tomu, že soukromně podpořil Sewardův kompromisní postoj, ale současně si na veřejnosti udržel pověst neústupného politika, dokázal zvládnout stále chaotičtější a velice problematickou situaci.

4.1.1 Inaugurace

Dlouho očekávaný proslov měl být Lincolnovým prvním významným veřejným proslovem od jeho zvolení a znamenal pro něj dvojí výzvu. Bylo naprosto nezbytné, aby dal najevo své odhodlání bránit Unii a plnit povinnosti vyplývající z úřadu prezidenta, ale současně chtěl zmírnit obavy jižním států. Najít rovnováhu mezi silou a usmířením nebylo snadné, a tak se první soupisy projevu klonily spíše na stranu síly.

Největší vliv na konečnou podobu Lincolnova inauguračního projevu měl Seward. I když byl přesvědčený, že Lincolnova argumentace o trvalosti Unie byla důrazná a přesvědčivá, měl pocit, že ostrý tón proslovu znehodnotí všechnu usilovnou práci a riziko podstoupené v předešlých týdnech s cílem zabránit odtržení dalších území. A tak připravil Lincolnovi poznámky. Navrhované změny zmírnily celkový tón projevu a vyznívaly smířlivěji vůči Jihu.

Sewardův podíl na tónu a obsahu inauguračního projevu se nejvíce ukázal v jeho závěru. Lincoln znovu přepracoval a přiostrčil Sewardovy vlastenecké myšlenky a dodal jim výstižnější tvar. Avšak ani Lincolnova schopnost napsat trefný a věcný projev nestačila na uklidnění situace na Jihu.

Při projevu Lincolna jako nově zvoleného prezidenta představil jeho starý přítel Edward Baker. Lincoln přešel k řečnickému pultu a jeho projev započal. Zprvu uklidnil davy lidí z Jihu, když slíbil, že nemá v úmyslu přímo ani nepřímo narušit instituci otroctví v těch státech, kde již existuje. Potom přednesl silné argumenty ve prospěch nepřerušené federální stravy nad Unii a také důvody, že je třeba dodržovat zákony. Prohlásil, že stát se nemůže rozdělit. Na konci proslovu k řečnickému pultíku přistoupil i předseda Nejvyššího soudu Taney, který otevřel Bibli a Lincoln na ni složil svou přísahu šestnáctého prezidenta Spojených států.⁴⁷

Reakce na Lincolnův projev se lišily podle politického přesvědčení komentátorů. Republikánské listy samozřejmě projev schvalovaly, naproti tomu demokratické listy vycházející v severských státech již tak příznivě naladěny nebyly. Avšak s pozitivním ohlasem se Lincoln, jak se dalo čekat, nesetkal v Jižních státech. Právě proto Seward Lincolnovi radil, aby zmírnil tón svého projevu. Snad nejbouřlivější reakce na inaugurační projev se ozývaly se samotné Republikánské strany. Radikálové a abolicionisté byli zklamáni tím, co považovali za smířlivý tón. Zpráva o Lincolnově zvolení zpočátku přinesla tolik potřebnou naději pro černošské obyvatelstvo. Někteří byli přesvědčeni, že zvolení republikánského prezidenta je předzvěstí konce otrokářů. Avšak po pronesení právě inauguračního projevu, kde Lincoln zmiňoval, že nemá zákonné právo rušit otroctví ve státech, kde už existovalo, nadšení černého obyvatelstva opadlo.

Otázkou tak zůstává, jestli to nebyl právě smířlivý postoj vůči Jihu i v otázce otroctví, který poskytl Jižanům odhodlání posunout svou revoluci dále k secesi a občanské válce. Protože právě snahy Lincolna uklidnit situaci a udržet Unii pohromadě se zdály být v tuto chvíli motorem pro „jižní revolucionáře“.

⁴⁷ Harry V. Jaffa, *A new birth of Freedom: Abraham Lincoln and the Coming of the Civil War* (Maryland: Rowman and Littlefield publishers, inc., 2000): 237-285.

4.2 *Stupňování Jižního odporu*

Jeden z nejvýznamnějších důsledků Lincolnova nastoupení do úřadu bylo právě vyhrocení situace a ukončení určitého vyjednávacího procesu se státy, které se odtrhly od Unie.

Hned po inauguraci se tak do Lincolnových rukou dostaly znepokojivé zprávy od generála Andersona ohledně pevnosti Fort Sumter, nedostatku zásob a nutnosti případně se vzdát.

Bezprostřednost této krize působila Lincolnovi značné potíže. Jeho inaugurační projev neobsahoval slib, že znovu získá ztracené státní majetky, ale přislíbil, že udrží a bude ovládat majetky ve vlastnictví federální vlády. A žádný ze symbolů federální vlády nebyl důležitější než Fort Sumter.

Prezident potřeboval čas na promyšlení situace, který se mu ovšem nedostával, protože stále řešil rozdělení úřadů ve Washingtonu. I přes všechny zmatky se ovšem Lincoln dokázal soustředit na krizi v Sumteru. Nechtěl se smířit s možností, že by byl Sumter evakuován a proto požadoval od Andersona bližší informace, především jak dlouho bylo možné pevnost udržet. Odpovědi, které se Lincolnovi dostaly, byly ještě více znepokojivé. Vláda Jižní Karolíny bránila posádce pevnosti, aby si v Charlestonu doplnila zásoby a Anderson odhadoval, že vydrží ještě šestadvacet dní. Šířily se zvěsti, že pevnost Sumter se brzy musí vzdát, ale Lincoln nechtěl jednat ve spěchu a chtěl vládě dát čas, aby se dostala do pracovního tempa a aby její politika byla srozumitelná. Lincoln opakovaně svolal zasedání svého kabinetu, aby s jeho členy probral vzniklou situaci. Konečné rozhodnutí bylo zásobovat a udržet pevnost Fort Sumter.⁴⁸

I ministr zahraničí Seward ve stínu událostí posledních měsíců vynaložil úsilí, aby uklidnil otrokářské státy, které doposud setrvaly v Unii. Avšak nově vzniklé plány na zásobování pevnosti a vysílání vojenských jednotek do Jižní Karolíny považoval za nepřijatelné. Seward prezidenta varoval, že i státy Virginie, Severní Karolína a Arkansas byly připravené vystoupit z Unie a přidat se ke

⁴⁸ Susan – Mary Grant, *The War for a Nation: The American Civil War* (London: Routledge, 2006): 50-80.

Konfederaci a že snaha ubránit Fort Sumter by nevyhnutelně vyprovokovala otrokářské státy k započetí občanské války.⁴⁹

Nakonec i ostatní členové Lincolnova kabinetu návrh na zásobování pevnosti zavrhli. Avšak Lincoln trval na tom, že každé další vítězství rebelů jen posiluje jejich postavení doma a podporuje jejich požadavky na uznání nezávislosti v očích zahraničí a také že mohou tvrdit, že Sever nemá dostatek odvahy, aby udržel vládu.

Zatím co se Lincoln stále podrobněji seznamoval se všemi aspekty situace, jeho kolegové se zaplétali do řady drobných neshod. Členové kabinetu se hašteřili o obsazení úřadů, ale byli zajedno v odporu vůči Sewardovu výsadnímu postavení. Fakt, že to je právě on, kdo svolává jednání kabinetu, popudilo nejednoho z nich.

Kabinet se znovu sešel 27. 3. 1861. Lincoln přednesl všechny informace, které se mu podařilo shromáždit. A opět přednesl názor, že je třeba pevnosti Sumter a Pickens dále zásobovat. Tento postup měl ovšem Lincoln promyšlený již před zasedáním kabinetu. Rozhodnutí dále zásobit Sumter otřásl Sewardem, který se nehodlal smířit s tím, že je členem vlády, které hrozí porážka. Díky tomu, že přiměl Lincoln k mírnějšímu inauguračnímu projevu, ovšem nabyl dojem, že ho dokáže ovládat. K jeho mylnému přesvědčení ještě přispěly lichotivé dopisy s Jihu. Seward byl přesvědčen o své vlastní velikosti a prezidentově selhání. Přes všechno naléhání ovšem Lincoln rozkazy nezměnil.⁵⁰

4.3 Počátek občanské války

Lincoln si nepřčetl důkladně své rozkazy a neúmyslně vyslal loď na pomoc současně do pevností Sumter i Pickens. Do Fort Sumteru se tedy zásoby vůbec nedostaly a nakonec byl přemožen vojsky Konfederace.

Po několika hodinách od vypuknutí boje se Anderson vzdal. Přesto, že při této akci zemřel jen jediný voják Unie, pevnost byla ztracena a pohled na schopnosti a možnosti Jižanů se velice změnil.

⁴⁹ Susan – Mary Grant, *The War for a Nation: The American Civil War* (London: Routledge, 2006): 50-80.

⁵⁰ Doris Kearns Goodwin, *Lincoln – tým rivalů* (Praha: Ikar, 2013): 123-130.

Kritikové později tvrdili, že Lincoln to zařídil tak, aby válku začal Jih. Pravděpodobnější ovšem je, že pouze dodržel inaugurační slib, že udrží majetek ve vlastnictví státu a že nepoužije sílu a nenařídí žádnou invazi, nebude-li to nezbytně nutné ke splnění tohoto slibu. Kdyby se Lincoln rozhodl opustit pevnost, porušil by svůj závazek vůči Severu, a kdyby použil sílu k jinému účel, než k udržení státního majetku, porušil by slib Jihu.⁵¹

Velmi rychle se po Severu šířila zpráva o dobytí Fort Sumteru. Lincoln se rozhodl svolat kabinet a učinit prohlášení, v němž svolal příslušníky domobrany a další zasedání Kongresu.

„ (...) Now therefore, I, Abraham Lincoln, President of the United States, in virtue of power in me vested by the Constitution, and the laws, have thought fit to call forth, and hereby do call forth, the militia of several States of the Union, to the aggregate number of seventy-five thousand, in order to suppress said combinations, and to cause the laws to be duly executed. (...)”⁵²

Všem se z počátku zdálo, že Jih není dost silný na to, aby vedl válku. Avšak všechny optimistické předpovědi Severanů se velmi brzy ukázaly jako nepodložené. Severní Karolína, Tennessee a Kentucky odmítly poslat vojenské oddíly a s odvoláním na prezidentovo volání do zbraně se od Unie odtrhl i strategicky významný stát Virginie.

Lincoln se snažil stabilizovat obleženou Unii. Každý den přinášel nové konflikty a nová rozhodování. Při jedné schůzce kabinetu Seward tvrdil, že je třeba okamžitě zahájit blokádu jižanských přístavů. Blokáda, kterou zákony jednotlivých států připouštěly, by Unii zaručila práva prohledávat a zkonfiskovat plavidla. Další členové namítali, že blokádou by bylo přiznáno, že Unie vstoupila do války s Jihem a to by povzbudilo cizí mocnosti, aby Konfederaci přiznalo práva válčícího státu. Celkově se kabinet v otázkách postupu na počátku války nemohl shodnout a zprvu

⁵¹ Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989): 215-224.

⁵² Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989): 232.

ani Lincoln nezaujal jasné stanovisko. Na veřejnosti se tvářil klidně, ale stále beznadějnější postavení vlády ho velice znepokojovalo.⁵³

Válka si vyžádala první oběti v dubnu 1861, kdy bylo vyhlášeno i zahájení blokády. Lincoln, i přes nepokoje v Baltimoru, doufal, že Maryland zůstane v Unii. A přesto, že separatisté tam ještě dlouhou dobu narušovali klid, stát se nikdy nepřipojil ke Konfederaci.⁵⁴

Ve chvíli, kdy konfедераční síly zahájily palbu na Fort Sumter, začala válka. Válka, o níž by na počátku nikdo nepředpokládal, že bude trvat déle než čtyři roky a vyžádá si více než šest set tisíc lidských životů – více než všechny ostatní války Spojených států dohromady.

Podle Lincolnova mínění měl boj o záchranu Unie dokonce ještě důležitější cíl než zrušení otroctví, jež ostatně uznávala samotná Ústava, k jejímuž dodržování se zavázal přísahou. Za hlavní myšlenku celé války považoval nutnost dokázat, že vláda lidu není nesmysl.

⁵³ Doris Kearns Goodwin, *Lincoln – tým rivalů* (Praha: Ikar, 2013): 124-130.

⁵⁴ Ibid

Závěr

Abraham Lincoln byl a je americkým velikánem. Velkou mírou se zasloužil o udržení Unie a vznik Spojených států amerických, jak je známe dnes. Prakticky většinu svého života věnoval politickému dění. Jeho myšlenky a činy patřily k těm nejdůležitějším ve vývoji amerického státu.

Cílem této práce bylo analyzovat příčiny a důsledky zvolení Lincolnu prezidentem.

Ohledně příčin zvolení se dá říci, že faktorů, které napomohly k vítězství, je více. Z jeho osobního života bylo klíčové jeho mládí strávené v neotrokářském prostředí, které formovalo jeho pozdější náhled na otázku otroctví. Také ho přivedlo nejprve ke straně whigů a poté i k Republikánům, jejichž prezidentským kandidátem se stal. Dále to byla podpora nevlastní matky v získání alespoň základního vzdělání, které Lincoln mohl dále rozvíjet a tak i učinit. Jeho řečnické schopnosti, které nejednou prokázal ve svých proslovech, byly vynikající a právě díky nim si získal voliče, ale i věrné přátele a kolegy. A v neposlední řadě i jeho rodinné zázemí s manželkou, která se o něho starala, ale i s tragédií v podobě úmrtí jeho dětí, která formovala jeho realistický pohled na svět. Jeho úspěch, z hlediska kariérního života, pak přinesl i fakt, že se zařadil mezi politiky tehdy nově vzniklé Republikánské strany. Právě v rámci této strany bojoval se svými zkušenějšími a mnohdy i známějšími kolegy, jako byl Seward, Chase, nebo Bates, o nominaci na prezidentského kandidáta. A nakonec se mu podařilo, s pomocí věrných přátel a zapáleného týmu, vyhrát. Byli to jeho soupeři v nominaci, kteří se také podíleli na jeho vítězství ve volbách. Seward, i přes drtivou porážku v nominaci, projel celou Unii a předvedl vynikající volební turné. Naproti tomu jeho protikandidát z rozštěpené Demokratické strany Douglas se tradic nedržel. Díky jeho nedostatečné umírněnosti a proslovům, se otočil kladný pohled veřejnosti na Lincolnu. Přesto, že Jižní státy od počátku protestovaly proti zvolení republikánského kandidáta, byl Abraham Lincoln zvolen šestnáctým prezidentem Spojených států.

Zajímavý byl pak následující vývoj. Lincoln, přesto, že věděl o nepokojích a protestech Jižanů, se nejprve zaměřil na složení kvalifikované vlády. Odpovědí na

otázku, zda byl schopen sestavit takovou vládu je, že byl. Ještě před svou inaugurací se sešel se svými kolegy, nebo jim napsal a započal složité až diplomatické jednání s těmi, kteří s ním bojovali o nominaci. Chtěl zajistit, aby vláda, kterou sestaví, byla schopna uklidnit eskalující situaci na jihu země. Požádal Sewarda, Chase a Batese, ale i několik dalších, aby obsadili posty ve vládě a následně se stali jeho „poradním sborem“. Sestavit vedení státu se mu podařilo, ale udržet Unii pohromadě už nebyl schopen. Jeho zvolení prezidentem vyvolalo takovou vlnu odporu, že ani jeho smířlivé výroky ohledně otroctví nepomohly. I přes to, že nechtěl rušit otroctví úplně, pouze zamezit jeho šíření, chtěl s jižními státy vyjednávat a zaručit jim dobré podmínky pro život i práci, a také zdůrazňoval, že Sever a Jih nejsou nepřáteli a ani být nemohou, se mu nepodařilo zabránit secesi. Nejprve se odtrhlo několik států, pak se k nim přidaly další a založily Konfederované státy americké. Zaměřily se na strategicky významné vojenské základny Unie a postupně je získaly. Lincoln v té chvíli pochopil, že se Unie rozpadá, ale nehodlal ustoupit od myšlenky, že bude pohromadě za krátkou dobu. Snažil se stále ještě smírně řešit situaci a pouze udržet pevnosti pod kontrolou Severu, ale marně. Zvolení Lincolna prezidentem tak v podstatě započalo občanskou válku.

Lincoln bezpochyby formoval směřování Spojených států. Dnes se jeho narozeniny slaví jako národní svátek, aby připomínaly prezidenta, který zachránil jednotu národa a demokracii. Na člověka, který si dokázal každého podmanit svou prostotou, prostotou významného muže, který svou práci chápal jako službu národu, kterého neustále trápily pochybnosti, zda udělal správné rozhodnutí, který se nechával vést lidskostí a slušností, a natrvalo se zapsal do povědomí svého národa.

Summary

Abraham Lincoln was and is the American giant. He contributed to the form that United States of America have today by helping the Union stick together. Practically most of his life was devoted to his political career. His thoughts and actions were among the most important in the development of the American state.

Bachelor thesis “Reasons leading to Lincoln’s victory in the 1860 presidential elections and impacts of his victory“ deals with the way of the sixteenth president to his victory in the presidential election and the implications that this caused. The main goal of this paper was to analyze the factors that helped the victory in the presidential election and the events that followed immediately thereafter and to answer following questions: Were there more factors that affected Lincoln presidential election success? Was Lincoln able to choose the qualified government and oversee the Union connected, or did he cause its destruction?

The paper is divided into four parts. First chapter deals with the historical overview of the events before the election, with the emphasis on the problematic issue of slavery. The second chapter analyzes the steps and factors that led to the victory in the presidential election. The third chapter shows the results of the elections and the formation of the government that followed. The fourth chapter is devoted to the consequences of the victory of Republican candidate with a focus on the beginning of the conflict between Northern and Southern states. The conclusion of the paper is that many factors of personal, family and working life helped Lincoln to win the election and that also the important politicians took part in it. As well as the fact that his election indirectly caused the Civil war, because Southern states couldn’t accept his leadership

Seznam použité literatury

Prameny

Abraham Lincoln, *Speeches and Writings 1859-1865* (New York: Library of America, 1989).

Literatura

Josef Čermák, *Dějiny občanské války s připojením zkušeností českých vojinů* (Chicago: August Geringer, 1889).

David Herbert Donald, *Lincoln* (New York: Simon & Schuster, 1996).

Eric Foner, *Free Soil, Free Labor, Free Man* (Oxford: Oxford University Press, 1971).

Joseph R. Fornieri, Sara Vaughn Gabbard ed., *Lincoln's America 1809-1865* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2008).

Susan – Mary Grant, *The War for a Nation: The American Civil War* (London: Routledge, 2006).

Doris Kearns Goodwin, *Lincoln – tým rivalů* (Praha: Ikar, 2013).

Jiří Hutečka, *Země zbrocená krví* (Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 2008).

Harry V. Jaffa, *A new birth of Freedom: Abraham Lincoln and the Coming of the Civil War* (Maryland: Rowman and Littlefield publishers, inc., 2000).

Paul Johnson, *Dějiny amerického národa* (Praha: Akademia, 2000).

Leonid Křížek a kol., *Americká občanská válka* (Praha: X-EGEM, 1994).

Stephen B. Oates, *With Malice Toward None. A Life Of Abraham Lincoln* (New York: Harper & Raw, 1977).

Josef Opatrný, *Válka Severu proti Jihu* (Praha: Mladá fronta, 1986).

Philip Shaw Paludan, *The Presidency of Abraham Lincoln* (Lawrence: Univ. Press of Kansas, 1994).

Svatava Raková, Josef Opatrný, *USA* (Praha: Libri, 2003).

Merwin Roe, *Speeches and Letters by Abraham Lincoln* (Londýn: J. M. Dent, 1894).

George B Tindall, David E. Shi, *Dějiny USA* (Praha: Lidové noviny, 1996).

Elektronické zdroje

Knihy

Michael J. Dubin, *United States Presidential Elections, 1788-1860 : The Official Results by County and State* (Jefferson: McFarland & Company, 2002), <http://site.ebrary.com/id/10346634?ppg=8> (staženo 27.3.2014).

Guy C. Fraker, *Lincoln's ladder to the presidency: the eighth judicial circuit* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2012), <http://site.ebrary.com/lib/cuni/docDetail.action?docID=10614235> (staženo 20.4.2014).

Michael S. Green, *Lincoln and the Election of 1860* (Carbondale: Southern Illinois University Press, 2011), <http://site.ebrary.com/id/10528279?ppg=16> (staženo 27.3.2014).

Randall M. Miller, *Lincoln and leadership: military, political, and religious decision making* (New York: Fordham University Press, 2012), <http://site.ebrary.com/lib/cuni/docDetail.action?docID=10571214> (staženo 12. 4. 2014)

John G. Nicolay, John Hay, *Abraham Lincoln: A History VI* (New York: Century Company, 1890), <http://www.gutenberg.org/cache/epub/6812/pg6812.html> (staženo 30. 3. 2014).

John G. Nicolay, John Hay, *Abraham Lincoln: A History V2* (New York: Century Company, 1890), <http://www.gutenberg.org/files/11708/11708-h/11708-h.htm> (staženo 30. 3. 2014).

Články

Norman G. Flagg, „Abraham Lincoln“, *Journal of the Illinois State Historical Society* 1, č. 10 (duben 1917): 123-126, <http://www.jstor.org/stable/40194577> (staženo 22.3.2014).

Harold Holzer, „ Election day 1860“, *Smithsonian* 8, č.39 (listopad 2008): 46-96, <http://web.b.ebscohost.com.ezproxy.is.cuni.cz/ehost/detail?vid=11&sid=1666d070-ab5a-44d3-b4fd-1b2dca5e0804%40sessionmgr198&hid=126&bdata=Jmxhbmc9Y3Mmc2l0ZT1laG9zdC1saXZl#db=hus&AN=34949633> (staženo 20.3.2014).

Jeffery A. Jenkins, Irwin L. Morris, „Running to lose: John C. Breckinridge and the presidential election of 1860“, *Electoral Studies* 2, č. 25 (červen 2006): 306-328, <http://web.b.ebscohost.com.ezproxy.is.cuni.cz/ehost/detail?vid=4&sid=1666d070-ab5a-44d3-b4fd->

1b2dca5e0804%40sessionmgr198&hid=126&bdata=Jmxhbmc9Y3Mmc2l0ZT1laG9zdC1saXZl#db=a9h&AN=21186667 (staženo 22.3.2014).

Reinhard H. Luthin, „Abraham Lincoln and the Tariff“, *The American Historical Review* 4, č. 49 (červenec 1944): 609-629, <http://www.jstor.org/discover/10.2307/1850218?uid=3737856&uid=2&uid=4&sid=21104145645343> (staženo 25.4.2014).

Joseph Siry, „The Abraham Lincoln Center in Chicago“, *Journal of the Society of Architectural Historians* 3, č.50 (září 1991): 235-265, <http://www.jstor.org/stable/info/990613?&Search=yes&searchText=Abraham&searchUri=%2Faction%2FdoBasicSearch%3FQuery%3DAbraham%2BLincoln%26amp%3Bacc%3Don%26amp%3Bwc%3Don%26amp%3Bfc%3Doff> (staženo 25.4.2014).

F. Lauriston Bullard, „Abraham Lincoln and George Ashmun“, *The New England Quarterly* 2, č. 19 (červen 1946): 184-211, <http://www.jstor.org/stable/361466> (staženo 25.4.2014).

Seznam příloh

Příloha č. 1: Výsledky prezidentských voleb v roce 1860 (tabulka)

Přílohy

Příloha č. 1: Výsledky prezidentských voleb v roce 1860

State	Popular votes				Electoral votes			
	Lincoln	Douglas	Breckinridge	Bell	Lincoln	Douglas	Breckinridge	Bell
Alabama		13,618	48,669	27,835			9	
Arkansas		5357	20,063	20,063			4	
California	38,733	37,999	33,969	9111	4			
Connecticut	43,488	15,431	14,372	1528	6			
Delaware	3822	1066	7339	3888			3	
Florida		223	8277	4801			3	
Georgia		11,581	52,176	42,96			10	
Illinois	172,171	160,215	2331	4914	11			
Indiana	139,033	115,509	12,295	5306	13			
Iowa	70,302	55,639	1035	1763	4			
Kentucky	1364	25,651	53,143	66,058				12
Louisiana		7625	22,681	20,204			6	
Maine	62,811	29,693	6368	2046	8			
Maryland	2294	5966	42,482	41,76			8	
Massachusetts	106,684	34,37	6163	22,331	13			
Michigan	88,481	65,057	805	415	6			
Minnesota	22,069	11,92	748	50	4			
Mississippi		3282	40,768	25,045			7	
Missouri	17,028	58,801	31,362	58,372		9		
New Hampshire	37,519	25,887	2125	412	5			
New Jersey	58,346	62,869			4	3		
New York	362,646	312,51			35			
North Carolina		2737	48,846	45,129			10	
Ohio	231,709	187,421	11,406	12,194	23			
Oregon	5329	4136	5075	218	3			
Pennsylvania	268,03	16,765	178,871	12,776	27			
Rhode Island	12,244	7707			4			
South Carolina							8	
Tennessee		11,281	65,097	69,728				12
Texas		15	47,454	15,383			4	
Vermont	33,808	8649	218	1969	5			
Virginia	1887	16,198	74,325	74,481				15
Wisconsin	86,11	65,021	887	161	5			
TOTALS	1,865,908	1,380,202	848,019	590,901	180	12	72	39

Zdroj:

Jeffery A. Jenkins, Irwin L. Morris, „Running to lose: John C. Breckinridge and the presidential election of 1860“, *Electoral Studies* 2, č. 25 (červen 2006): 326-327, <http://web.b.ebscohost.com.ezproxy.is.cuni.cz/ehost/detail?vid=4&sid=1666d070-ab5a-44d3-b4fd-1b2dca5e0804%40sessionmgr198&hid=126&bdata=Jmxhbmc9Y3Mmc2l0ZT1laG9zdC1saXZl#db=a9h&AN=21186667> (staženo 22.3.2014).